

"Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης": Νομιμοποίηση της ανευθυνότητας τώρα ... και της διαστροφής (Αρχιμ. Αυγουστίνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.)

Date : Δεκεμβρίου 23, 2015

Σε μία πολιτισμένη και ευνομούμενη κοινωνία θεωρείται αυτονόητο οι υπεύθυνοι άρχοντες της να νομοθετούν υπέρ του φυσιολογικού και αγαθού και εναντίον του παρά φύσιν και βλαβερού. Η διαχρονικά αναντίρρητη αυτή αρχή ανατρέπεται εκ βάθρων στην περίπτωση του λεγομένου «συμφώνου ελεύθερης συμβίωσης». Το νομοθέτημα αυτό στην ουσία του δεν είναι τίποτε άλλο από μία υπεραπλουστευμένη και προς τὸ χείρον τείνουσα μορφή του γνωστού νομοθετήματος για τον πολιτικό γάμο, εφ' όσον αντιμετωπίζει την συμβίωση με απόλυτη αδιαφορία για τον Θεό, τον δημιουργό του ανθρώπου, αρνείται τον μυστηριακό της χαρακτήρα, ανοίγει τον δρόμο για την αναγνώριση της ομοφυλοφιλίας ως φυσιολογικής σχέσεως και διευκολύνει ακόμη περισσότερο την **διάλυση της οικογενείας** στην αποδεκτή για αιώνες μορφή της. Παρ' όλον ότι οι εισηγηταί της δήλωναν πως η ισχύς του εν λόγω νομοθετήματος θα καταστήσει τα πρόσωπα που «συμβιώνουν ελευθερά» περισσότερο υπεύθυνα, στην πραγματικότητα αυτό **νομιμοποιεί κραυγαλέα την ανευθυνότητα** (ο όρος χρησιμοποιείται με την σημασία, που έχει στον καθημερινό λόγο ως ασυνειδησία ή αναξιοπιστία, κατά τον Γ. Μπαμπινιώτη). Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο δημοσιογράφος, η οποία αξιολογούσε το προτεινόμενο νομοσχέδιο «θετικά», απευθυνόταν τότε σε όσους έπρόκειτο να το αξιοποιήσουν για να τους αναγγείλει: *«Συνυπογράφοντας δηλαδή ένα συμβόλαιο με το έτερον ήμισυ δεν θα σας επιβάλει να φορέσετε βέρα και κυρίως θα σας επιτρέψει να δραπετεύσετε όποτε εσείς θελήσετε».*

Αναμφίβολα, λοιπόν, η ανευθυνότητα αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό και διακριτικό γνώρισμα της «ελεύθερης συμβίωσης». Αυτό τὸ δηλώνει πρώτα πρώτα το ίδιο το όνομά της. «Ελεύθερη», για όσους την «εβάπτισαν» έτσι, σημαίνει συμβίωση απαλλαγμένη από δεσμεύσεις. Καθένας από τους δύο, που συμμετέχουν στην ιδιόρρυθμη αυτή σχέση, δεν αναλαμβάνει καμμία ουσιαστική και μόνιμη υποχρέωση για τον άλλο. Αυτό το φρόνημα εκφράζουν αρκετοί νέοι της εποχής μας, οι οποίοι συμβιώνουν ελεύθερα και αναβάλλουν συνεχώς την σύναψη γάμου με το γνωστό επιχείρημα: «Είναι νωρίς να δεσμευθώ. Θέλω να ζήσω τη ζωή μου». Αλλά και η φιλοσοφία του γνωστού «Συμφώνου» κινείται στην ίδια γραμμή. Θεμελιώνεται στην βάση ότι οι πολίτες που θα συμβιώνουν ως ζεύγη είναι απαραίτητο να απαλλαγθούν από όλες τις ουσιαστικές δεσμεύσεις μεταξύ τους και να διατηρήσουν μόνον κάποιες τυπικές, αλλά και αυτές με ιδιαίτερη χαλαρότητα.

Είναι κοινά αποδεκτό ότι ανάμεσα στα βασικά και κύρια γνωρίσματα του ανθρωπίνου προσώπου είναι η **υπευθυνότητα**. Ο κάθε άνθρωπος οφείλει να είναι

υπεύθυνος, επειδή είναι πλασμένος «κατ'είκόνα Θεού» και επομένως ελεύθερος. Με την κακή όμως χρήση τής έλευθερίας η υπευθυνότητα μπορεί να μετατραπή σε ανευθυνότητα.

Συστατικό γνώρισμα της ανευθυνότητας αποτελεί η αποφυγή των δεσμεύσεων, ενώ, αντίθετα, συστατικό γνώρισμα της υπευθυνότητας αποτελεί η ανάληψη των δεσμεύσεων. Ο καλός και αγαθός άνθρωπος ως υπεύθυνο πρόσωπο δεσμεύεται απέναντι στο άλλο πρόσωπο και αγωνίζεται με φιλότιμο να ανταποκριθή όσο καλύτερα μπορεί στις δεσμεύσεις του. Αυτή η **υπευθυνότητα αποτελεί με την σειρά της γνώρισμα της γνήσιας και αυθεντικής αγάπης. Όποιος αληθινά αγαπά, ξέρει να θυσιάζεται.** Και θυσιάζεται, διότι έχει υπευθυνότητα και τηρεί τις δεσμεύσεις του. Αντίθετα, όποιος δεν αγαπά δεν μπορεί και να θυσιασθή. Και δεν μπορεί να θυσιασθή, επειδή δεν είναι υπεύθυνος. Και δεν είναι υπεύθυνος, όταν δεν θέλει να δεσμευθή. Πρόκειται για αυτό ακριβώς που συμβαίνει στην λεγόμενη «ελεύθερη συμβίωση». Αυτήν **την συμβίωση, που, σε τελική ανάλυση, σκοτώνει την ίδια την αγάπη στην γνήσια και αυθεντική της μορφή.**

Νομίζω πως το τραγικότερο λάθος του νομοθέτη είναι η μεταφορά της ανευθυνότητας από την χώρα της απαξίας στο βασίλειο των αξιών, και συγχρόνως **απαξίωση της υπευθυνότητας.** Αυτό σημαίνει ανατροπή της φυσικής τάξεως, αποδιοργάνωση του ανθρωπίνου προσώπου, κατάργηση των προδιαγραφών, με τις οποίες ο άνθρωπος έχει πλασθή από τον Δημιουργό του, και διαστρέβλωση των προσωπικών ανθρωπίνων σχέσεων. Δεν πρόκειται απλώς για μία λανθασμένη εκτίμηση, αλλά για **ριζική αλλοίωση τής ανθρωπίνης φυσιολογίας και καταστροφική επέμβαση στη δομή του ανθρωπίνου προσώπου και των υγιών σχέσεών του με τα άλλα πρόσωπα.**

Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτά τα οποία σημειώνονται στην απολογητική έκθεση του Συμφώνου: *«Ανεξάρτητα από την αμφισβήτηση περί ηθικώς, κοινωνικώς η νομικώς αποδεκτό, αλλά και από την σκοπιμότητα για την θεσμοποίηση ενώσεων μεταξύ προσώπων του ιδίου φύλου, η διαφορετικότητα των καταστάσεων συνηγορεί για την νομοθετική αντιμετώπισή τους».*

Γίνεται, λοιπόν, παραδεκτό από τους ίδιους τους εμπνευστές και πρωτεργάτες του νομοθετήματος ότι υπάρχει σοβαρή και καθολική αμφισβήτηση του μορφώματος, που προκλητικά επεχείρησαν να καλύψουν νομοθετικά. Και ενώ η τεκμηριωμένη αμφισβήτηση παρακάμπτεται χωρίς καμμία ουσιαστική επιχειρηματολογία, η όλη προσπάθεια επιχειρείται να στηριχθή στο επιπόλαιο και ανεδαφικό επιχείρημα ότι η Πολιτεία πρέπει πάντα να προσαρμόζεται στις τρέχουσες αλλαγές και εξελίξεις και να διαμορφώνη ανάλογα τους νόμους και τους κανόνες σε κοινωνικά ζητήματα, όπως αυτά του γάμου και της συμβίωσης, **χωρίς καμμία διάκριση αν πρόκειται για εξέλιξη προς το καλό ή προς το κακό**. Με βάση τη λογική αυτή δεν θα είναι

καθόλου παράδοξο στὸ μέλλον ἡ Ελληνική Πολιτεία νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν παιδοφιλία (ὅπως στὴν Ολλανδία), τὴν κτηνοβασία (ὅπως στὴ Γερμανία), ἢ ἀκόμη τὴ νεκροφιλία, τὴν κλοπὴ καὶ τὸν φόνο.

Ἐνα πρῶτο ἐνδεικτικὸ βῆμα πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἀποτελεῖ ἡ κατάθεση πρὸς ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὴν επέκταση τοῦ «Συμφώνου ἐλεύθερης συμβίωσης» στὰ ομόφυλα ζευγάρια, με τὸ ὁποῖο ουσιαστικά ἀναγνωρίζεται ἐπίσημα ἡ **διαστροφή τῆς ομοφυλοφιλίας**. Ἡ τραγικότητα τῆς υποθέσεως εὐρίσκεται στὸ ὅτι οἱ ἐνθερμοὶ υποστηρικταὶ αὐτοῦ τοῦ νομοσχεδίου πιστεύουν καὶ διαλαλοῦν ὅτι ἡ ομοφυλοφιλικὴ δχέση εἶναι φυσιολογική. Ὅμως γιὰ νὰ «βαπτίσουν» τὴν διαστροφή ὡς φυσιολογικὴ κατάσταση, θὰ πρέπη νὰ διαγράψουν τὴν παγκόσμια λαϊκὴ παράδοση πολλῶν αἰῶνων, πὺ θεωρεῖ τὴν ομοφυλοφιλία διαστροφή, τὴν φιλολογικὴ παράδοση με τὴν ἴδια ἀντίληψη, πὺ ἀποτυπώνεται στὰ λεξικά καὶ στὶς ἐγκυκλοπαίδειες σχεδόν μέχρι τὰ τέλη τοῦ εικοστοῦ αἰῶνος, τὴ νομικὴ παράδοση, πὺ θεωρεῖ ἀκόμη κολάσιμες ὕβρεις τοὺς σχετικὸς με τοὺς ομοφυλοφίλους χαρακτηρισμοὺς, καὶ τὴν ἐγκριτὴ ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιὰ τὰ Σόδομα καὶ τὴ Γομόρα, πὺ ἐπιβεβαιώνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη ἐμβίων ὄντων στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητο γι' αὐτοὺς, νὰ ἀθετήσουν τοὺς θεόπνευστους λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σύμφωνα με τοὺς ὁποῖους *«αὶ τε θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς παρά φύσιν, ὁμοίως δε καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ορέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἠν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες»* (Ρωμ. 1, 26-27), καὶ νὰ ἀναζητοῦν ἀνύπαρκτα ἢ προκατασκευασμένα «ἐπιστημονικά» ἰατρικὰ συμπεράσματα, γιὰ νὰ στηριχθοῦν τελικὰ στὶς δικές τοὺς αὐθαίρετες καὶ ἐμπαθεῖς ἰδεοληψίες.

Στὸ ζήτημα πὺ μας ἀπασχολεῖ παρατηροῦνται ὄντως ἀλλαγές καὶ ἐξελίξεις, ἀλλὰ σίγουρα πρὸς τὸ χειρότερο καὶ με τραγικὰ ἀποτελέσματα. Μία προσεκτικὴ μελέτη εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ καταδείξῃ, ὅπως βεβαιώνουν καὶ σχετικὲς ἐρευνες, **τη στενὴ σχέση πὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ χαλάρωση καὶ ἐκτροπὴ τῶν οικογενειακῶν δεσμῶν καὶ στὰ φαινόμενα τῶν ἀμέτρητων δραμάτων με τὰ ναρκωτικά, τὰ ἐγκλήματα, τὶς αυτοκτονίες, τὰ διαζύγια, τὶς καταθλίψεις, τὴ σεξουαλικὴ ἀσυδοσία καὶ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐνθους.**

Πολὺ εὐλόγα διερωτῶνται οἱ νουνεχεῖς: Γιὰτί ἀραγε ἡ Ελληνική Πολιτεία ἀναλαμβάνει νὰ διευκολύνῃ τὸν γεμάτο ἀνευθυνότητα ἄνθρωπο, πὺ ἐπιθυμεῖ νὰ «δραπετεύσῃ» ἀπὸ τὴν φυσιολογικὴ, ρυθμισμένη ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ καὶ ἐπιτυχημένη γιὰ χιλιετίες συμβίωση, καὶ ὄχι νὰ υπερασπιστῇ τὸν υπεύθυνο, πὺ ἐγκαταλείπεται, κάποτε καὶ με τὰ ἀθῶα τέκνα τοῦ, χωρὶς ἔλεος; Δὲν εἶναι αὐτὴ **νομοθετικὴ πράξη ὑπὲρ τοῦ κακοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ ἀγαθοῦ**; Ἐφθασε, λοιπόν, ἡ Ελληνικὴ

Πολιτεία σε τέτοιο σημείο καταπτώσεως, ώστε, απορρίπτοντας τα δοκιμασμένα για αιώνες κριτήρια, να **νομιμοποιή αρνητικά και διαλυτικά της κοινωνίας φαινόμενα**; Για την περίπτωση αυτή πιστεύω πως δεν υπάρχουν πιο εκφραστικοί και επίκαιροι λόγοι από τους θεόπνευστους εκείνους του **προφήτου Ησαΐα**: «*Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν, οι τιθέντες το σκότος φως και το φως σκότος, οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν. Ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες*» (5, 20-21).

Πιστεύω ότι κανείς εχέφρων άνθρωπος δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η ανευθυνότητα κατατάσσεται στα θετικά, στα αγαθά γνωρίσματα του ανθρώπου, και ότι το κράτος έχει καθήκον να την ευνοή και να την κατοχυρώνει νομοθετικά. Πολύ δε περισσότερο η Εκκλησία, που αποτελεί «*στύλο και εδραίωμα της αληθείας*» (Α΄ Τιμ. 3,15), δεν επιτρέπεται να κάνη εκπτώσεις, να μετατρέπη τις απαξίες σε αξίες και να αφήνη έκθετα τα παιδιά της στη λαίλαπα της **σχετικοκρατίας** και της καταστροφικής ισοπεδώσεως των πάντων. Γι' αυτό ήταν κρυστάλλινη, αλλά και συγχρόνως θαρραλέα, η αγιοπνευματική της ομολογία, που έγινε με το **ανακοινωθέν της Διαρκούς της Ιεράς Συνόδου στις 17 Μαρτίου 2008**, η οποία «*διακηρύσσει τον απόλυτο σεβασμό και την παραδεδομένη τιμή προς το υπό της Εκκλησίας τελούμενο ιερό μυστήριο του Γάμου, του οποίου σκοπός είναι η αμοιβαία πνευματική συμπλήρωση των συζύγων για την εν Χριστώ Ιησού σωτηρία και καρπός αυτού τα τέκνα. Η Εκκλησία δηλαδή δέχεται και ευλογεί την παραδεδομένη τέλεση του Γάμου κατά το Ορθόδοξο Τυπικό, ενώ θεωρεί πορνεία κάθε άλλη «*συζυγική*» σχέση εκτός αυτού*», καθώς επίσης και με το **Ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας στις 13 Οκτωβρίου 2013**, στο οποίο πρόσφατα παρέπεμψε, και σύμφωνα με το οποίο «*... σύγχρονα σχήματα οργάνωσης του ιδιωτικού βίου των ανθρώπων - εναλλακτικές μορφές οικογενείας - για την Εκκλησία και τη θεολογία της περί γάμου και οικογενείας συνιστούν "εκτροπές" του οικογενειακού θεσμού, όπως αυτός διαμορφώθηκε και λειτούργησε επί αιώνες στη ζωή του εκκλησιαστικού σώματος. ...Φαινόμενα "εκτροπές" έξαιρετικά επίκαιρα για την ελληνική πραγματικότητα είναι ο πολιτικός γάμος, η μονογονεϊκή οικογένεια, η ελεύθερη συμβίωση και ο λεγόμενος γάμος τών ομοφυλοφίλων*».

Όσο και εάν στα μάτια των αμυήτων σε ζητήματα Ορθοδόξου πίστεως και ήθους η θέση αυτή φαίνεται αναχρονιστική και σκληρή, είναι αυτή ακριβώς που εκφράζει με λιτότητα και σαφήνεια την αναλλοίωτη διδασκαλία της Ορθοδόξου Πίστεως, όπως αυτή αποκαλύφθηκε από τον Ιησού Χριστό, κηρύχθηκε από τους αποστόλους (Μτθ. 5, 19· Πρξ. 15, 20· Α΄ Κορ. 5, 1 κ. έ· 6, 18· Α΄ Θεσ. 4, 3) και έγινε αποδεκτή από τους αγίους όλων των αιώνων (βλ. σχετικά κείμενα του αγίου Βασιλείου, του [αγίου Χρυσοστόμου](#), του αγίου Νικοδήμου του αγιορείτου κ. ά.). Αυτή η Αλήθεια είναι εκείνη που μόνη διασώζει την αξία της **υπευθυνότητας** και της **αυθεντικότητας** στα ανθρώπινα πρόσωπα.